

CECILIA SÂNA

Nunta de adio

ROMAN

CÎȘMIGIU
books

I

Destinatar: El

*Cine ești tu? Cine sunt eu?
Eu sunt întrebarea fără răspuns,
Cu fiecare zi îndreptăm iubirea spre apus.
Tu cine ești? În mine o minune!
Ești întrebarea care nu se pune...*

Înfrântă, m-am refugiat în tăcere. Noi doi am pierdut timp prețios risipindu-ne în iubiri care au lăsat pe epiderma sufletului dâre adânci. Pe fiecare le-am crezut vindecate, dar ele continuau să sângereze, împingându-ne pe drumul fals al încercărilor inutile. M-ai rănit și te-am rănit ca răspuns la vechile noastre încercări eșuate de aflare a fericirii.

Nu m-ai văzut și nu te-am văzut. Amândoi căutăm răspunsuri pentru eșecuri, uitând să urcăm scara spre adevărata fericire. Ne mințeam reciproc că suntem împreună când, de fapt, eu mă căutam pe mine în trecut iar tu încercai să răspunzi nedumeririlor tale și ele trecute. Îți spuneam că te iubesc și poate chiar era așa, dar nu aveam timp să-mi încarc cuvintele cu gesturi, cu mângâieri, cu șoapte de care sigur erai însetat. Îmi spuneai că mă iubești fără să mă privești, pentru că

privirile tale erau întoarse într-un timp care credeai că ți-a rămas dator. Am greșit și eu, ai greșit și tu. Ne-am pierdut iubirea ancorați în falsele iubiri ale trecutului.

De fiecare dată când mă gândesc la noi mă întreb cum ar fi fost viața noastră dacă i-am fi închis în nas ușa trecutului. Eram prea slabi pentru asta, nepregătiți pentru o nouă confruntare.

Eu am încercat să fac lumină în trecutul tău, fără să-mi dau seama că lumina puteam fi eu, tu ai încercat să-mi desfrunzești copacul existenței mele ca să-mi poți vedea ramurile, ba chiar mi-ai rupt câte un ram să vezi dacă mai curge seva prin el. Eu n-am făcut altceva decât să pun un fals paravan între tine și propriul tău trecut iar tu m-ai rănit din prea multă iubire pe care ochii mei, însă, nu o puteau vedea încă.

Crezi că am simulat iubirea? Sau chiar ne-am iubit? Știi că întrebările astea ți le pui și tu, poate chiar în fiecare seară când mângâi cărțile, neapărat trei-patru, așezate una peste alta pe noptiera patului. Nu am înțeles niciodată de ce trebuia să ai mereu pe noptieră trei-patru cărți, nu una, cum ar fi fost firesc. Dar nu te-am întrebat pentru că mi se părea că fiecare lucru pe care-l făceai, altfel decât ceilalți, personaliza într-un mod minunat iubirea noastră. Da, te-am iubit pentru că mereu aveai trei-patru cărți pe noptiera de la pat. Oare tu ai văzut că obișnuiam să-mi scot inelul de logodnă și să-l așez pe noptieră până dimineața, când primul gând era să-l pun la locul lui pe deget? Cât am văzut și cât n-am văzut din noi doi?

Crezi că am simulat iubirea? Sau poate ne-am jucat cu ea? De ce n-am transformat-o în legendă când ar fi stat în puterea noastră să facem asta? Tu puteai fi un Tamuz așteptându-mă să-ți redau viața, iar eu puteam fi asemeni lui Iștar din legenda babiloniană. Trebuia doar ca la porțile celor șapte hotare infernale să renunț la podoabele mele. Iștar renunțase la coroană, cercei, bijuteriile de pe sâni, centura cu pietre prețioase, brățările de la mâini și glezne, chiar și la hainele care îi acopereau trupul. Doar ca să-și poată salva iubirea. Eu trebuia să renunț la prejudecăți, la mândrie, la încăpățănare, la furie și la tot ce mă putea depărta de mine cea adevărată.

Când ne-am întâlnit întâia oară, ne-am aruncat cu sete unul în brațele celuilalt. Ne-am lovit în loc să ne îmbrățișăm. Eu ți-am spus că te prefer fără ochelarii de soare și tu mi-ai spus că nu-ți plac cerceii cu piatra turcoise. În spatele cuvintelor noastre se ascundea o formă timidă de iubire. Îmi amintesc că te-am întrebat de ce nu-ți plac cerceii cu piatra turcoise. Mi-ai spus că ochii mei îi făceau invizibili și astfel îi purtam inutil. Ce oare ne-a speriat într-atât încât ne-am retras amândoi în cochilia incomodă a timpului trecut? Nu ți se face dor de cabana de la capătul Pământului? Tu i-ai pus numele ăsta și atunci când l-ai rostit întâia oară, cabana devenise a noastră. Soba, masa de lemn, patul cu saltea din fân, fereastra mică în care râdea o mușcată roșie, lampa cu petrol atârnată în tavan, toate au rămas nemișcate în amintirea mea. Pentru că acolo, cu tine, în cabana de la

capătul Pământului, m-am simțit stăpână deplin pe sufletul tău. Erai despovărat de toate, rămăsesseși gol în fața mea și ce vedeam era de miliarde de ori mai frumos decât ce mi-aș fi putut imagina. Aveai un fel anume de a minimaliza disconfortul cabanei și așa-mi stârnea zâmbete pe care acum nu înțeleg de ce ți le-am ascuns. De ce nu ți-am spus până acum că n-aș fi vrut să plec niciodată de la cabană? Da, aș fi vrut să rămân acolo cu tine, în cea mai simplă existență a noastră, să uit de lume și lumea să uite de noi, să fiu posesoarea fericită a zâmbetului tău din fiecare dimineață când îți savurai cafeaua așezat pe scările de lemn ale cabanei. Până și de scârțâitul lor mi-e dor ca de o muzică de care nu oricine poate avea parte. Acolo te simțeam în totalitate al meu și eu mă simțeam toată a ta. Zilele trăite acolo nu aparțineau acestei lumi. Eram într-un univers paralel care purta numele noastre anagramate. Când te-am întrebat de ce anagrama numelor noastre, mi-ai spus că avem destinele amestecate și că așa va rămâne pentru totdeauna. Cuvintele categorice ca „niciodată”, „pentru totdeauna”, „niciunde”, m-au speriat și continuă să mă sperie. Pentru că, așa cum știi, sunt maleabilă. Și tu ești. Și atunci conturul acestor cuvinte categorice se estompează în noi dimensiuni. Recunoaște că ți-e dor de cabană ca de un univers paralel pe care l-am considerat doar al nostru.

Am stat minute în șir amândoi pe iarba înaltă de lângă cabană, urmărind truda a două furnici de a urca pe lujerul înalt al unui bujor sălbatic. Mi-ai spus că așa

suntem și noi. Două furnici într-un univers mare cât pajiștea necesită de lângă cabană încercând să urcăm pe lujerul înalt al destinului nostru. De ce nu ți-am spus atunci câtă plăcere mi-a strecurat în suflet comparația ta cu insignifiantele furnici? De ce am tăcut când puteam să vorbesc? Doar eram acolo numai noi doi, pierduți de lume, în propria noastră lume. Amintește-ți că în ultimele zile acolo mâncam foarte puțin ca să putem amâna plecarea cât mai mult. Dar nu mi-era foame, pentru că mă saturam zilnic cu gesturile tale, cu cuvintele tale aiurite, cu râsul tău inconfundabil, cu mângâierile tale ca o adiere de vânt subțire. Ce te hrănea oare atunci? Nu mi-ai spus niciodată și eu nu ți-am spus. E una din multele greșeli pe care le-am făcut amândoi. Îți mai amintești ultima seară în care ne-am culcat flămânzi? Și ne-am culcat lângă cabană pe fanul cosit de pădurar și tu mi-ai spus atunci că-i plângi pe cei ce n-au șansa să guste din somnul pe un pat din iarbă și flori.

Atât de vie îmi este cabana, drumul până sus în vârful muntelui! Mă întreb cât de vii ți-au rămas ție toate astea?

II

Destinatar Ea:

M-am întrebat de multe ori prin ce joc al sorții ne-am întâlnit noi, care suntem atât de diferiți unul de altul. O singură axă ne aste comună, aceea a plăcerii de a scrie. Până și felul nostru de a scrie mi se pare întrucâtva asemănător. Crezi că doar mi se pare?

Recunosc că scrisul tău are o anumită savoare, pe când al meu poate este pe alocuri posac. Scrisul tău e ca o dantelă complicată. Îmi lăsa impresia că dacă l-aș deșira, el s-ar strădui să-și mențină mesajul printr-o forță necunoscută mie. Eu uneori sunt confuz. Și transmit asta scrisului meu.

Da, ai dreptate. Am pierdut iubirea tot întorcându-ne în trecut, tot defrișând locurile împădurite de uitare. Nu știi de ce am făcut asta amândoi. Poate pentru că de acolo mai aveam așteptări? Așa e, cum spui. Am pierdut timp prețios fără să conștientizăm că ce e pierdut, pierdut rămâne și că ar fi trebuit ca asta să ne sperie, să ne aducă cu picioarele pe Pământ. Dar n-a fost așa.

Când am plecat la cabană de la capătul Pământului, nici unul dintre noi n-a dat importanță hranei. Dar fiecare aveam în rucsac notesurile. De când am plecat

(observă deci că nu-mi place să folosesc termenul despărțire), notesul stă pe noptieră, sub cărțile pe care le-am pregătite pentru citit. Eu am scris pe notes numele tău, iar tu ai scris numele meu pe al tău. De parcă am fi vrut să ne înlănțuim scrisul, de parcă am fi vrut să ne împletim destinele fără șansa de revenire la forma inițială, cea separată, fiecare cu toamnele lui, cu ploile și ninsorile lui, cu nesiguranțele și râvna lui. Recunosc că nu știam legenda babiloniană, așa că am citit-o ca să înțeleg ce mi-ai scris legat de Iștar și Tamuz. M-am imaginat așteptându-te ca, așa, ca-n basme, cu un sărut să mă trezești din morți. Dar nu mi te-am putut închipui renunțând la podoabele tale asemeni frumoasei Iștar. Da, ai fi putut renunța la cercei și brățări, chiar și la haină și să rămâi goală în fața privirilor mele, dar nu cred că ai fi găsit vreodată puterea să renunți la încăpățănare și furie. Să renunți la stoicismul cu care m-ai rănit împotriva propriei tale voințe. Nu te-ai luptat cu mine cât te-ai luptat cu tine. Nu putea fi o luptă între noi, pentru că și eu, și tu aveam de ucis demonii trecutului și asta ne-a sleit de puteri. Nu știam legenda babiloniană, dar știu legenda pe care ai scris-o anume pentru mine. I-ai spus legenda lacrimilor. E în notesul meu, așa cum ai scris-o tu, cu mângăliturile care te caracterizează atunci când scrii, semn al instabilității trăirilor, poate. Te-ai supărat că am spus asta? Mi-a plăcut și-mi place să te supăr. Pentru că asta-ți stârnește scrisul ca o furtună sosită din senin, ca o ploaie care nu poate fi prevestită, deasupra unui câmp cu maci.

Cu astfel de ploi mi-ai stins arșița, dar n-am avut decența să recunosc decât acum, când e mult prea târziu, cum ai spune chiar tu. Ți-am împrumutat vorbele, ți-am luat parfumul cu mine, am luat surâsul tău și l-am strivit între copertile notesului ca să nu-mi stăruie zilnic în fața ochilor.

Îl ador pe zeul din legenda ta, care a coborât pe Pământ din cerurile lui ca să le spună muritorilor povești de iubire. Toate stârnind lacrimile celor care-l ascultau. A făcut asta cu încăpățânarea ta, cu stoicismul meu. A adunat lacrimile și atunci ca și acum, le duce hrană zeilor, el cel mai mic dintre toți zeii. Oh! Doamne, cât ador legenda găsită de tine înlăuntrul tău! Cum aș putea-o uita vreodată? Asta ar însemna să uit jocul irișilor tăi verzi înotând în lacrimi, ar însemna să-ți uit timbrul moale al glasului care mi-a șoptit numele la ureche stârnindu-mi plăceri pe care le bănuiam a fi ascunse în mine, dar numai tu ai știut a le scoate din adâncul în care poate se aflau înrădăcinate.

Nu, nu am simulat iubirea. Noi chiar ne-am iubit. Insuficient cât să rămânem legați pentru totdeauna, mult prea mult încât să acceptăm ruptura dintre noi. Poate-i prea drastic să-i spun ruptură. Poate mai potrivit ar fi să-i spun plecarea din noi. Eu m-am desprins de noi, tu te-ai desprins de noi, dar nici eu, nici tu n-am văzut că sufletele ne-au rămas împreună pentru că ele nu erau lipite una de alta, inimile noastre au fuzionat. Așa că am plecat goi, sperând să ne recuperăm fiecare inima. Asta, însă, nu se va întâmpla niciodată. Suntem condamnați să

ne iubim în contumacie, dacă nu cumva termenul e prea dur pentru rafinamentul durerii despre care-ți vorbesc. Nu, un lucru e sigur, nici eu, nici tu nu am mimat iubirea, n-am simulat.

Radu mi-a spus acum câteva zile că s-a dus cu logodnica în Deltă. Mi-a povestit de țăntări și de disconfortul pe care l-a trăit acolo, încât, dacă nu aș fi fost cu tine acolo aș fi crezut că a ajuns mai degrabă în iad decât în „Ochiul magic”, cum ai botezat-o tu. Dă-ți seama, era acolo cu logodnica lui, femeia cu care spera să împartă puzderie de ani și tot ce mi-a putut povesti au fost aventuri anoste în lupta cu țăntării, mirosul de pește care o făceau pe viitoarea lui soție să-și astupe simandicos, cu palma, gura. Atât de multe și nimic de bucuria de a fi lângă omul iubit până și-n iadul de care vorbea. Mi-este vie în minte nebunia de a pleca doar noi cu barca lui nenea Trif, pescarul de care te-am văzut realmente îndrăgostită în cel mai pur sens al cuvântului. Mi-am dat seama de asta după felul în care făceai ochii mari și-ți lingeai buza de sus cu vârful limbii în timp ce îți frământai mâinile ușor în fața unei povești a bătrânului. Mii de țăntări să te fi mușcat atunci, nu cred că ai fi simțit, pentru că tu, atunci când povestea el cu glasul dogit de tutun, tu plecai în lumea poveștii lui și cine ar fi vrut să te întoarcă de acolo, când și eu la rândul-mi te urmăam îndeaproape.

Seara, mi-ai spus că ar trebui scrisă o carte cu întâmplările știute și neștiute, dar atât de savuros povestite de pescarul Trif și eu am încuviințat fără să-ți

spun însă că același gând îl avusesem și eu. De ce oare nu ți-am spus? Ar fi fost unul din semnele care ți-ar fi arătat ție că-s mai aproape de tine decât îți puteai închipui. Dar am tăcut, așa cum am făcut-o de multe ori, nu pentru că nu am avut ce-ți spune, cât pentru negliobia de a fi crezut că poți recepta totul prin extrasimțurile date de iubire. Așa ai făcut și tu, Ana? Să-ți mai spun că aud încă fâsâitul vântului prin trestiiile Deltei?

Ah! Ce noroc pe noi să fi ales toamna pentru călătoria prin „Ochiul magic!” Toată acea vânzoleală a păsărilor pregătindu-se pentru iernat, pentru lungi călătorii departe de ochiul care le era vremelnice, toată acea vânzoleală m-a fascinat. Ne bucuram ca doi copii urmărindu-le zborul, plutirea pe ape ca într-un dans, sunetele pe care le scoteau și cărora noi nu le puteam da altă interpretare decât ca fiind cea a iubirii. Am stat jumătate de zi sub salcia singuratică de la marginea lacului desăvârșit în frumusețe de nufării albi și galbeni, de plutirea lină pe ape a smocurilor de vegetație desprinsă de vânt de pe grind. Cum am putut sta jumătate de zi sub salcie aproape fără să ne vorbim? Nu, nu te cert și nu mă cert. Am făcut bine că n-am rupt vraja cu vorbele noastre. Mie unul mi-a ajuns că erai lângă mine cu brațele înlănțuindu-ți genunchii, capul lăsat ușor pe spate. Acum, măcar acum, dacă atunci n-am făcut-o.

Măcar acum să-ți spun că te asemuiam unei tinere femei aparținând Deltei, care-și aștepta iubitul gândin-

du-se la noaptea de dragoste ce urma. Așa mi-ai părut atunci. A fost atât de minunat timpul cu tine acolo încât și acum, când răscolesc amintirile, mă trec fiori de plăcere nebănuită. Ai fost și vei rămâne pentru totdeauna salcia mea la marginea unui lac cu nuferi albi și galbeni. Și nu mă întreba dacă mi-au plăcut mai mult pletele salciei atingând pe alocuri oglinda curată a lacului sau părul tău care căpătase în lumina asfințitului o altfel de frumusețe. Una misterioasă. Care mă îndemna s-o cercetez cu degete de vânt. Care-mi stârnea bucurii lăuntrice fără să le pot însă rosti. Da, ai fost și vei rămâne salcia mea, pentru că-mi place să cred că nici un alt bărbat nu va putea să vadă și să simtă ce am văzut și simțit lângă tine acolo, pe malul lacului mirosind a uitare. Nu-mi amintesc să mi te fi plâns de țânțari. Mai vreau să știi că ceva din mine a rămas acolo și așteaptă. Ce? Asta nu-ți pot spune. Nu pentru că nu vreau. Pentru că la rându-mi nu știu ce așteaptă.

III

Destinatar: El

*Te pierd în fiecare clipă și-n fiecare clipă iar te regăsesc,
Te-alung cu fiecare vorbă și-ți spun că nu te mai iubesc,
Dar știu că toate-s doar minciuni, că în zadar mă
amăgesc,
De azi te pierd în lumea mare, tot azi în mine te gălesc.*

Cred că am greșit amândoi prin tăcere. Ne-am ascuns în ea ca doi refugiați în fața unei amenințări cu moartea. De ce am făcut asta când la noi erau vorbele? Le-am ascuns și ele au făcut implozie sfărâmându-ne sufletele. Nu crezi? Dar ne erau destule oare ca să spunem ce simțeam de fiecare dată?

Așa cum cred că ți-am spus și altădată, cred că noi am călătorit pe altfel de drumuri, drumuri de umbră și fum care în urma trecerii noastre s-au destrămat așa încât să nu le mai aflăm niciodată. Nu ți-am spus niciodată cât de geloasă eram. Geloasă? Simt că vei repeta de multe ori întrebarea asta, până când ți se va tatua undeva în minte. Da, eram geloasă pe pledul gri cu care-ți plăcea să te învelești când mergeam la casa ta de la țară, eram geloasă pe ceașca galbenă în care-ți plăcea

să-ți bei cafeaua dimineața, motivând că-ți place contrastul dintre culoarea cafelei și galbenul ceștii, eram geloasă pe femeia de la covrigăria din colț care-ți zâmbea cum n-aș fi vrut să-ți zâmbească, chiar dacă știu că era doar un zâmbet comercial, eram geloasă pe playerul de viniluri, pe balansoarul din foișor, pe zăpăcitul de Haiduc, dând vesel din coadă în fața ta și așteptând ca recompensă mângâierile tale, pe librarul care te plimbă de la un stand la altul, arătându-ți nou-tățile, pe florăreasa Verginica, de unde-mi cumpărai flori. Da, eram geloasă, mi se părea că îți place învăluirea moale a pledului mai mult decât învăluirea brațelor mele, că buzele tale ating într-un fel anume marginea ceștii de cafea, altfel decât îmi atingeau mie buzele, că madam covrigăreasa putea foarte bine să-și vândă delicioșii covrigi și fără să-ți zâmbească. M-aș fi așezat eu în locul lui Haiduc, cu capul pe genunchii tăi, să pot beneficia de mângâierile tale. Gelozie? Sau poate egoism. Spune-mi tu!

Da, cred că era și o formă de egoism pe care, în nebunia iubirii mele de tine, nu l-am putut gestiona. Te-am vrut mereu doar al meu, aș fi vrut ca pentru tot ce era în jurul tău să rămâi surd, mut și orb. Ah! Abia când ți-am văzut geamantanele cu haine în holul de la intrare, abia atunci am înțeles cu adevărat că pleci, că-mi va fi frig, că-mi va fi foame, că-mi va fi sete fără tine. La nesfârșit. Singurul meu echilibru e dat de conversațiile astea scrise cu tine. A fost alegerea noastră să ne scriem

scrisori, să nu comunicăm modern prin formula de e-mail și mă bucur pentru că am decis așa. Pentru că scrisorile de la tine le supun unui ritual care-mi place la fel de mult ca lectura lor. În zilele premergătoare sosirii lor, mă pregătesc pentru ele. Trec de la bucuria așteptării la presupunerile pe care le fac în legătură cu conținutul lor, mă bucur și-mi vine să plâng. Mi-e bine cu ele și mă doare cu ele. Cred că bucuria și durerea se echilibrează perfect devreme ce n-aș renunța la ele. Stau toate împrăștiate pe masa de scris, fiecare în plicul ei, așezate să pot vedea numele expeditorului. Cât de impersonal mi s-ar fi părut să-mi scrii e-mailuri și dacă nu ai fi venit tu cu propunerea de corespondență prin scrisori cu siguranță aș fi făcut-o eu. S-a potrivit, însă, să ne dorim același lucru așa cum multe s-au potrivit între noi, de care ne-am bucurat și mirat deopotrivă. Masa mea de scris e toată albastră din pricina plicurilor împrăștiate pe ea. Ai fost inspirat să alegi plicuri albastre și dacă ale mele nu ar fi albe absolut din întâmplare, aș fi ales o altă culoare, galben, poate. Nu știu de câte ori citesc fiecare scrisoare. Pentru că mă întorc la prima primită după ce citesc pe ultima. Apoi pot lua la întâmplare, pur și simplu. Înainte, însă, să desfac plicul, încerc să-mi aduc aminte ce ai scris. Și mă întristez când uit ceva și mă bucur când recitind îmi dau seama că toate sunt în mîntea și sufletul meu și abia atunci încetez să mai fiu aspră cu mine. La cum te cunosc, nu cred că le citești doar o singură dată, cu siguranță le recitești încercând să